

DESIRE®

Maureen Childová
Život je změna

 HARLEQUIN®

MAUREEN CHILDOVÁ

ŽIVOT JE ZMĚNA

PŘEKLAD

PAVLÍNA BUZKOVÁ

Milá čtenářko,

máme tu březem a opět se setkáváme nad novými tituly. Opět za Vámi přicházím s příběhy, které v nekonečných obměnách a pod různým úhlem pohledu zkoumají základní lidskou potřebu milovat a být milován a které se touto potřebou zabývají. Je jedno, kam nás osud zavane, jestli trávíme život ve městě, nebo na venkově, jestli žijeme v blahobytu, nebo se musíme pěkně ohánět, nejdůležitější v životě je, zda máme koho chytit za ruku, zda je tu někdo, s kým nám je dobře. O tom, že nejvýznamnější v životě nás všech jsou vztahy, a to pokud možno láskyplné, se můžete přesvědčit i na stránkách březnových titulů.

Přeji Vám krásné čtenářské zážitky, ať Vás láska provází na každém kroku.

Váš Harlequin

Maureen Childová

ŽIVOT JE ZMĚNA

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Bombshell for the Boss

První vydání:
Harlequin Books, 2018

Překlad:
Pavína Buzková

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2018 by Maureen Child
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-4921-8 (EPUB)
ISBN 978-83-276-4922-5 (MOBI)
ISBN 978-83-276-4923-2 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„O tomhle jsme přece už mluvili.“ Ethan Hart se opřel a přes svůj pracovní stůl hleděl na mladšího bratra. Pak si založil ruce na hrudníku a přimhouřil oči. Cítil podrážděnost. Kolikrát to ještě budou muset probírat? Ethan znovu přemýšlel o tom, jestli udělal dobře, když Gabriela přibral do firmy.

Ten se teď zvedl z křesla pro návštěvy a zastrčil si ruce do kapes. „To není pravda, Ethane. O ničem jsme *nemluvili*. Ty jsi *přikazoval*.“

Ethan zvedl obočí a podíval se Gabovi přímo do očí. „Vzhledem k tomu, že si zřejmě náš poslední rozhovor tak výborně pamatuješ, překvapuje mě ještě víc, že ho chceš absolvovat znovu.“

„To proto, Ethane, že i když jsi tak strašlivě tvrdohlavý, pořád doufám, že najdeme společnou řeč.“

„Já že jsem tvrdohlavý?“ zasmál se Ethan a zaklonil hlavu. „To je fakt legrační, když to člověk slyší zrovna od tebe.“

„Zatracená práce,“ vyjel Gabe. „Snažím se tady o něco důležitého. Nejen pro sebe, ale pro celou firmu.“

Ethan věděl, že tomu Gabe opravdu věří. Gabriel byl vždycky celý žhavý vyzkoušet nové věci. Ani pro něj to nebyl žádný problém. Ale pro firmu? Nemělo smysl zkoušet něco nového, když by tím mohli

riskovat pověst, která se budovala několik generací. Byl to starý spor, který trval od chvíle, kdy Gabe zaujal své místo v rodinné firmě Heart Chocolates. Neustále se spolu hádali, čehož Ethan litoval, protože si vždycky byli s Gabem blízcí. Nejdůležitější bylo ale to, že firmu fakticky vedl Ethan a na něm tedy bude, aby rozhodl, kterým směrem se jejich podnikání bude ubírat. Gabriel se s tím bude muset nějak naučit žít. Ethan také vstal a podíval se na něj. „Skutečnost je taková, že jsme minulý rok prodali dvacet milionů kilogramů čokolády. Firma je úspěšná. Nemusíme riskovat.“

„Zatraceně, Ethane! Náš pradědeček riskoval, když tuhle firmu zakládal! Riziko má tahle firma v základech!“

„To je pravda. Joshua Hart tenhle podnik založil,“ přikývl Ethan a zatvářil se upjatě. „A každá generace se snažila, aby její pověst nijak neohrozila. Jsme teď na vrcholu, patříme mezi pět top čokoládoven na světě. Proč bych měl teď, proboha, riskovat?“

„Abychom byli úplně nejlepší,“ odpověděl Gabriel. Bylo vidět, že je rozrušený. „Časy se mění, Ethane,“ prohrábl si prsty černé vlasy. „Chuti se taky mění. Můžeme vyrábět naši skvělou čokoládu, ale taky můžeme na seznam toho, co vyrábíme, něco přidat. Přivést na trh nové chuti a struktury. Přilákat jiné zákazníky, mladší zákazníky, kteří nám pak budou věrní celá desetiletí.“

Ethan se podíval na svého bratra a pocítil známou směs vzteku a náklonnosti. Takhle to mezi nimi chodilo vždycky. Ethan se o mladšího bratra staral většinu života. Gabriel byl ten divoký, ten, který chtěl všechno zkoušet, vidět nová místa. Rád riskoval a Ethan ho během let vytahoval už mnohokrát z kaše. To mu nijak nevadilo, dokud se takové nezodpovědné eskapády netýkaly podnikání. „Jestli si chceš založit svou

vlastní čokoládovnu a prodávat čokoládu s oreganem, klidně si posluž," řekl mu teď tiše. „Ale Hartovy čokolády zůstanou na vrcholu tím způsobem, že budou našim zákazníkům dodávat přesně to, co vždycky chtěli a co od nás očekávají i do budoucna.“

„To je velice bezpečný přístup," zamumlal Gabriel a potřásl hlavou. „A taky velice nudný.“

Ethan si odfrkl. „Úspěch je nudný? Děláme to, co funguje, Gabe. Vždycky jsme to tak dělali.“

Gabe se opřel oběma dlaněmi o Ethanův stůl. „Já jsem taky součástí této firmy, Ethane. Jsme bratři. Je to naše rodinná firma. Táta ji odkázal nám oběma a já chci mít své slovo v tom, jak je vedená.“

„Vždyť ho máš," namítl Ethan a cítil, jak v něm vzrůstá hněv, jak se mu ukládá v žaludku a vytváří tam horkou a nepohodlnou kouli.

„Možná nějaké slovo mám, ale ty máš poslední.“

„To si piš, že mám! Ano, firma patří nám oběma, ale já ji vedu.“ Ethan se podíval na bratra a snažil se uklidnit. Chápal, co Gabriela pohání. Jeho mladší bratr chtěl zanechat v rodinné firmě svou stopu. Ale to neznamená, že Ethan vsadí všechno, co vybudovali, na Gabrielovy riskantní nápady. Ano, mohou se vydat na trh s novými příchutěmi, s čokoládami plněnými podivnými náplněmi, které ruší všechny zavedené zvyklosti a normy. Ale jejich současní zákazníci by o něco takového neměli zájem, tím si byl jist. Věděli přesně, co chtějí, a počítali s tím, že jim to Hartovy čokolády poskytnou.

„Ty mě na to nikdy nenecháš zapomenout, co?“ Gabriel se odstrčil a znovu vrazil ruce do kapes.

„Podívej, Gabe, já chápu, o co se snažíš, ale mojí zodpovědností je ochránit pověst, kterou jsme všichni tak dlouho budovali.“

„A ty si snad myslíš, že ji chci zničit?“ hleděl na něj Gabe s úžasem v očích.

„Ne. Jen zkrátka nezvažuješ ten svůj nápad ze všech úhlů pohledu.“ Ethanova trpělivost byla teď napnutá na maximum. Měl pocit, jako by se držel lana na útesu a pozoroval, jak se jeho jednotlivá vlákna trhají. A tak se rozhodl, že se pokusí o jinou taktiku. „Kdybychom chtěli představit nové příchutě a měli doufat, že tím přilákáme nové zákazníky, museli bychom začít obrovskou reklamní kampaň. Daleko masivnější, než na jakou jsme zvyklí.“

„Pam mi říkala, že ta kampaň by se vešla do rámce té, kterou už děláme.“

Ethan zvedl obočí. „Pam? Kdo to je?“

Gabriel se zhluboka nadechl a vypadal, že doopravdy lituje toho, jak mu uklouzl jazyk. „Pam Cassiniová,“ odpověděl. „Je chytrá jako čert. Zakládá svou vlastní PR společnost a má úžasné nápady.“

„A ty s ní spíš,“ dodal Ethan místo něj. Vysvětluje snad toto Gabrielovy poslední pokusy něco měnit? Je za tím snad jeho nová přítelkyně?

„Co to s tím má společného? Nebo s čímkoli?“ naježil se Gabriel.

Než mohl Ethan odpovědět, ozvalo se rychlé zaklepání na dveře, které se pak otevřely a dovnitř nakoukla jeho asistentka, Sadie Matthewsová. Velkýma modrýma očima přejela z něj na Gabea a zase zpět. Pak se zeptala. „Už jste dobojovali?“

„Ani náhodou,“ zavrčel Gabriel.

Ethan se na něj zamračil. „O co jde, Sadie?“

„Ten křik začíná být slyšet po celém poschodí,“ řekla a vstoupila dovnitř. Pak za sebou zavřela dveře. Ethan na ni pár vteřin přísně hleděl. Sadie byla jeho asistentkou už pět let. Byla vysoká, měla krátké vlnité blond vlasy, tmavě modré oči a jemu se zdálo, že se neustále usmívá. Byla výkonná, chytrá, sexy a naprosto nedosažitelná. Během těch pěti let musel sám sebe trénovat v umění nereagovat na ni tak, jak by

na ni reagoval, kdyby pro něj nepracovala. Nebylo to snadné. Zatraceně, stačil jediný pohled na její křivky a každý chlap, kterému v žilách koluje krev, by musel být na kolenou. Její ústa byla pokušením, kterému by velmi rád podlehl, a jiskra potlačovaného rebelství v jejích očích ho vždycky přitahovala. Zpočátku dokonce zvažoval, že jí dá výpověď jen proto, aby to s ní mohl vyzkoušet... Ale ona byla ve své práci příliš dobrá, než aby se jí zbavil. Teď přistoupila k jeho stolu a řekla: „Zaslechla jsem, jak pár lidí uzavírá sázky na to, který z vás tohle kolo vyhraje.“

„Kdo to byl?“ zeptal se Ethan a zamračil se na bratra.

Sadie vypadala jeho otázkou upřímně překvapená. „To ti samozřejmě nepovím.“

„Kčertu, Sadie...“

Ignorovala ho a podívala se na Gabriela. „Nový distributor už nějakou chvíli čeká ve tvé pracovní schůzce, kterou jsi naplánoval. Kdybys chtěl, můžu mu povědět, že se hádáš s bratrem...“

Gabriel stiskl zuby, ale přikývl. „Dobře. Hned jsem tam.“ Pak se podíval na bratra. „Ale tohle neskončilo, Ethane.“

„To mě ani nenapadlo,“ povzdechl si. Když Gabriel odešel, zeptal se Sadie: „Ty sis vsadila na mě?“

Usmála se. „Jak víš, že jsem si vůbec vsadila?“

„Jsi příliš chytrá, než aby sis na mě nevsadila.“

„Tak to je sice kompliment pro mě, ale zároveň jím plácáš po zádech sám sebe. To na mě udělalo dojem.“

„Je tam vážně ten distributor, nebo jsi mu to řekla, jen abys nás přerušila?“ přimhouřil oči.

„Jistěže tam je,“ odpověděla a přistoupila k oknům. „Ale stejně jsem tu hádku chtěla ukončit, takže kdybich musela, něco bych si vymyslela.“

„Gabriel mě přivádí k šílenství.“ Ethan se obrátil a postavil se vedle ní. Jeho okna měla výhled na

Tichý oceán. V lednu bývalo v jižní Kalifornii zima a šedivo, ale zimní moře mělo své zvláštní kouzlo. Jeho vody byly tmavé stejně jako obloha a vlny, které byly vyšší než v létě, se neúnavně valily jedna za druhou k pobřeží. Surfaři se snažili udržet na prknech a čekali trpělivě na tu pravou vlnu a několik lodí s barevnými plachtami plulo v dálce. Ta scéna by ho měla uklidnit, a obvykle to tak bývalo. Ale tahle záležitost s Gabrielem ho čím dál víc dráždila.

„Chce udělat změny v nabídce, že?“

Ethan se na Sadii podíval. „Jo. A teď mu v tom pomáhá ještě nějaká ženská.“

„Ale nemůžeš říct, že ten nápad je úplně mimo,“ pokrčila rameny.

Nevěřičně se na ni zahleděl. „Ne. Tak ty taky?“

Sadie znovu trhla ramenem. „Změna není vždycky špatná věc, Ethane.“

„Podle mojí zkušenosti ano,“ namítl. Vzal ji za ramena, ignoroval záchvěv vzrušení, které při tom doteku pocítil, a obrátil si ji čelem k sobě. Pak ji pustil a o krok ustoupil. „Lidé vždycky mluví o tom, že změní svůj život. Budou mít nové auto, nový dům, novou barvu vlasů, novou víru, ksakru! Ale důležité je, že když něco funguje dobře, nemělo by se to měnit!“

„Ano, ale někdy je změna to jediné, co zbývá.“

„V tomto případě to tak není,“ zamumlal. Pak se obrátil zády k ní i k výhledu na moře, posadil se ke stolu a vzal do ruky poslední obchodní zprávu. „Sadie,“ řekl, „jestli se v tomhle spolčíš s Gabrielem, nechci to vědět. Nejsem v náladě na další hádku o změnách.“

„Jasně, tomu rozumím. Ale všichni někdy musíme dělat věci, které dělat nechceme, že?“

„Cože?“ podíval se na ni.

Povzdechla si a podala mu list papíru. „Dávám výpověď.“

„To nemůžeš! Máme za dvacet minut důležitou schůzku,“ vyjekl.

„Vidíš. A přesto...“

Ethan se na ni jen díval a nebyl si jistý, jestli jí správně rozumí. Tohle přišlo jako blesk z čistého nebe a nedávalo to vůbec žádný smysl. „Ne... To nejde.“

„Přečti si ten papír, Ethane, buď tak laskav,“ mávla mu s ním znovu před očima.

Vytrhl jí ho z ruky a rychle četl řádek za řádkem. „To je směšné,“ podával jí ho zpět. „Tohle nepřijímám.“

Sadie si dala ruce za záda, aby nebyla v pokušení vzít si ten list papíru zpět a předstírat, že k této situaci nikdy nedošlo. Věděla, že podat výpověď bude těžké. Věděla, že se s ní Ethan kvůli tomu bude prít. A bála se, že ji možná dokáže přesvědčit, aby zůstala. Protože... protože samozřejmě z Heart Chocolates ve skutečnosti odejít vůbec nechtěla. Připomněla si ale, že ještě víc nechce strávit příštích pět let svého života tak, jak strávila těch minulých. Beznadějně zamilovaná do svého šéfa, který ji nevnímal jako nic víc než výkonný kus nábytku.

„Nemůžeš skončit,“ opakoval. Když si od něj odmítla vzít svou výpověď zpět, hodil ji popsanou částí dolů, jako by se na ni už nedokázal ani podívat. „Máme před sebou jarní kampaň, úpravy v továrně a –“

„A to všechno bude muset jít i beze mě,“ dokončila Sadie a doufala, že si Ethan nevšimne jejího smutného tónu.

„Ale proč?“ naléhal na ni zamračeně. „Chceš vyšší plat? Dobře. Máš ho mít.“

„Nejde o peníze, Ethane,“ pronesla stroze. Už teď brala takový plat, jaký by v žádném jiném zaměstnání nemohla dostat. Ethan byl ke svým zaměstnancům velkorosý.

Vstal. „Dobře. Tak vyšší plat a k tomu dva týdny dovolené ročně navíc. Co ty na to?“

Při té myšlence se zasmála a najednou se celá uvolnila. Na to, že byl tak schopný šéf, byl někdy úplně mimo... „Ethane, vždyť si stejně žádnou dovolenou nevybírám. K čemu by mi asi byly dva týdny navíc?“

„Chováš se nerozumně.“

„Chovám se pragmaticky.“

„S tím nesouhlasím,“ vyjel na ni.

„To je mi líto,“ řekla a vážně to tak bylo. Sadie nechtěla odejít. Nechtěla se dostat do situace, kdy ho už nikdy neuvidí. Při té myšlence se jí svíraly všechny vnitřnosti.

„Tak o co jde?“

„Chci žít,“ odpověděla a nelíbil se jí ten zoufalý podtón, který slyšela ve svém vlastním hlasu. Strávila ale posledních osm let svého života prací pro Heart Chocolates a pět posledních byla Ethanovou asistentkou. Pracovala přesčas, s rodinou se téměř nevidala, a z kytek, které si loni koupila, byly uschlé pahýly, protože je nikdy nedokázala včas zalít. Chtěla zažít romantiku. Sex. A možná by chtěla i rodinu, než bude moc stará na to, aby si ji mohla založit.

„Přece žiješ,“ namítl a byl viditelně zaražený jejím nevyšloveným obviněním, že ji snad nějak podvedl. „Jsi pro toto podnikání nezastupitelná. A pro mě taky.“

Kdyby tomu tak bylo... Problém byl v tom, že ona do Ethana už byla zamilovaná celé roky, a nemohlo být pochyb o tom, že jde o naprosto jednostrannou záležitost, která by z ní jednoho dne udělala zatrpklou ženu. Ne, musí skončit pro své vlastní dobro. Potřásla hlavou. „Ne, Ethane. To je práce. A život je mnohem víc než práce.“

„Ne, že bych si toho někdy všiml.“

„To je součástí toho problému,“ namítl. „Cožpak

to nechápeš? Pracujeme od nevidím do nevidím, o víkendech stejně jako ve všední dny. A minulý týden jsi mi dokonce volal uprostřed svatby méj sestřenice, abych ti pomohla s tím zmatkem kolem dodávky na Den matek.“

„Bylo to důležité,“ připomněl jí.

„To byla Meganina svatba taky,“ potřásla hlavou.

„Ne. Zkrátka to musím udělat. Je čas na změnu.“

„Další změna,“ zamumlal, vstal a postavil se přímo před ni. „Z toho slova se mi vážně už dělá špatně.“

„Změna nemusí být vždycky špatná.“

„Ani dobrá,“ opáčil. „Když všechno funguje, proč to měnit?“

„Věděla jsem, že nebudeš rád. A ano, možná to načasování po tvé poslední hádce s Gabem nebylo nejlepší. Ale je to tak: potřebuju změnu.“ Hleděla mu do jasně zelených očí a cítila píchnutí lítosti, že musí odejít. Obočí měl celé rozčuchané; určitě si ho mnul při tom rozhovoru s bratrem. Kravatu měl povolenou a už to samo o sobě bylo tak zatraceně sexy, že musela zadržet dech. Co to je na tom muži, že k ní na tolika úrovních promlouvá? Nebylo to jen tím, že byl tak pohledný, nebo tím, že ji jediným pohledem dokázal roztrást. Byl silný, chytrý a vyrovnaný, a ta kombinace pro ni byla neustálým pokušením. Jak by mohla vydržet touhu po něm, kdyby zůstala na pozici, která vylučovala sebemenší možnost, že ho někdy bude mít?

„Zatraceně, Sadie, co se doopravdy změnilo?“ zeptal se jí.

„Můj život,“ odpověděla, hleděla mu do očí a nutila ho, aby viděl ji, ne jen svou neustále profesionální asistentku. Ale to se nikdy nestane. Byla pro něj něco jako fax nebo nový počítač.

„Víš o tom, že můj bratr Mike a jeho žena Gina zrovna měli třetí dítě?“

Zatvářil se zmateně. „A co to má společného s tebou?“

„No, Mikeova žena je o dva roky mladší než já.“ Rozhodila rukama. „Má tři děti. Já mám doma čtyři uschlé kytky v květináči.“

„O čem to, ksakru, mluvíš?“

Trochu si povzdechla. Věděla, že ji Ethan bude bránit, nabízet jí povýšení, zvýšení platu, dovolenou navíc. Ale neuvědomovala si, jak těžké bude povědět mu, co ji skutečně trápí. Co ji pudí k tomu, aby odešla. Vždyť to sama zjistila teprve nedávno...

„Chci rodinu, Ethane. Chci muže, který mě bude milovat...“ Tebe, dodal její mozek šeptem, ale ona ten vnitřní hlas rychle umlčela. „Chci děti. Je mi skoro třicet let.“

„To jako vážně?“ zeptal se a vrazil si ruce do kapes. „O tohle tady jde? O ten vzdálený tikot biologických hodin, který jsi v téhle chvíli zaslechla?“

„Nezaslechla jsem ho v téhle chvíli,“ opravila ho. „Přemýšlím o tom už delší dobu. Ethane, pracujeme šestnáct hodin denně. Někdy i víc. Nebyla jsem na rande celou věčnost a sex jsem neměla tři roky.“ Zamrkal. Ona také zamrkala. No dobře. Tohle mu zrovna říkat nechtěla. Už to, že o této politováníhodné skutečnosti věděla ona sama, bylo dost smutné. A pro Ethana ta informace musí být rovnou trapná. „Jde mi zkrátka o to, že nechci být jednoho dne celá šedivá a osamělá majitelka kočky, která když se ohlédne zpět za svým životem, o sobě může říct jen to, že byla vážně dobrá asistentka. To jsem ale byla, páni, dobrá, že jsem dokázala ukočírovat celou kancelář, že?“

„Na tom mi nepřípadá nic špatného.“

Sadie na něj vyčerpaně namířila prst. „To proto, že sám taky nemáš žádný život.“ Ano, už to byla celá věčnost, co naposledy s někým byla. Ale on na tom

nebyl o nic lépe. „Pohřbíváš se tady ve své práci, nemluvíš s nikým kromě mě a Gabea. Máš úžasný dům na Dana Point, ale skoro nikdy tam nejsi. Nikam nechodíš, nestýkáš se s lidmi a jídlo si necháváš dovážet. A to není zdravé.“

Ethan zvedl obočí. „Tak děkuju.“

Sadie o krok ustoupila, protože pro ni bylo těžké být mu takhle blízko. Krásně voněl, oči mu blýskaly a vypadal až moc lákavě. Ne poprvé přemýšlela nad tím, co by se stalo, kdyby k němu přistoupila a objala ho kolem krku. Zůstal by bez hnutí? Nebo by ji začal líbat? Nebo by strnul a pak ji od sebe prudce odstrčil? Vzhledem k tomu, že stejně odchází, mohla by zkusit zjistit, jaká by byla odpověď. Popravdě řečeno si ale nebyla jistá, jestli ji vůbec chce znát. Někdy je krásná fantazie lepší než realita.

„Tady nejde o mě a o můj život,“ namítl.

„Jistým způsobem ano,“ opáčila. „Možná, že kdyby sis najal asistentku, která by trvala na pracovní době od devíti do pěti, někdy by ses z téhle kanceláře taky dostal.“

„Fajn,“ skočil po jejích slovech. „Jestli chceš pracovat od devíti do pěti, můžeme to tak udělat.“

Sadie se zasmála. „Ne, nemůžeme. Vzpomínáš si na tu Meganinu svatbu?“ Její sestřenici zranilo, když Sadie vyklouzla z kaple a celou oslavu zmeškala. A Sadii se to taky vůbec nelíbilo. „Je mi to vážně líto, Ethane, ale musím dát výpověď. Zůstanu tady ještě dva týdny, abych ti zaučila svou nástupkyni.“

„Koho?“ založil si ruce na hrudníku a beze slova ji vyzval, aby jmenovala někoho, kdo by ji byl schopen zastoupit.

„Vicki z obchodního oddělení.“

„To si snad děláš legraci.“

„Co je na ní špatného?“